

Wanneer woorden niet vanzelfsprekend zijn

In de rubriek 'Spraa makers' gaan twee collega's met elkaar in gesprek met als doel elkaar beter te leren kennen en zo ook een bredere kijk te hebben op onze organisatie. Meestal hebben de gesprekspartners nog nooit samengewerkt, vaak zelfs mekaar nog nooit ontmoet of hoogstens via een vluchtige 'goeiedag'. Zo is het ook bij Rik Denys en Fuad Safi. Rik werkt al ruim 30 jaar in De Lovie vzw, Fuad pas heel recent. Zowel voor Fuad als voor Rik is het gesproken woord geen evidentie. Fuad is afkomstig uit Syrië, zijn moedertaal is Arabisch. Rik werd vijf jaar geleden getroffen door een beroerte; praten gaat sindsdien moeizaam. Maar ook wanneer woorden niet vanzelfsprekend zijn, kunnen mensen elkaar ontmoeten en tot verbinding komen. Meer nog, ik zou het zelfs een diepere verbinding durven noemen. Overbodige woorden worden geschrapt, alleen de essentie wordt gedeeld.

Vooraleer van start te gaan met de vragen, stellen de heren zichzelf even voor.

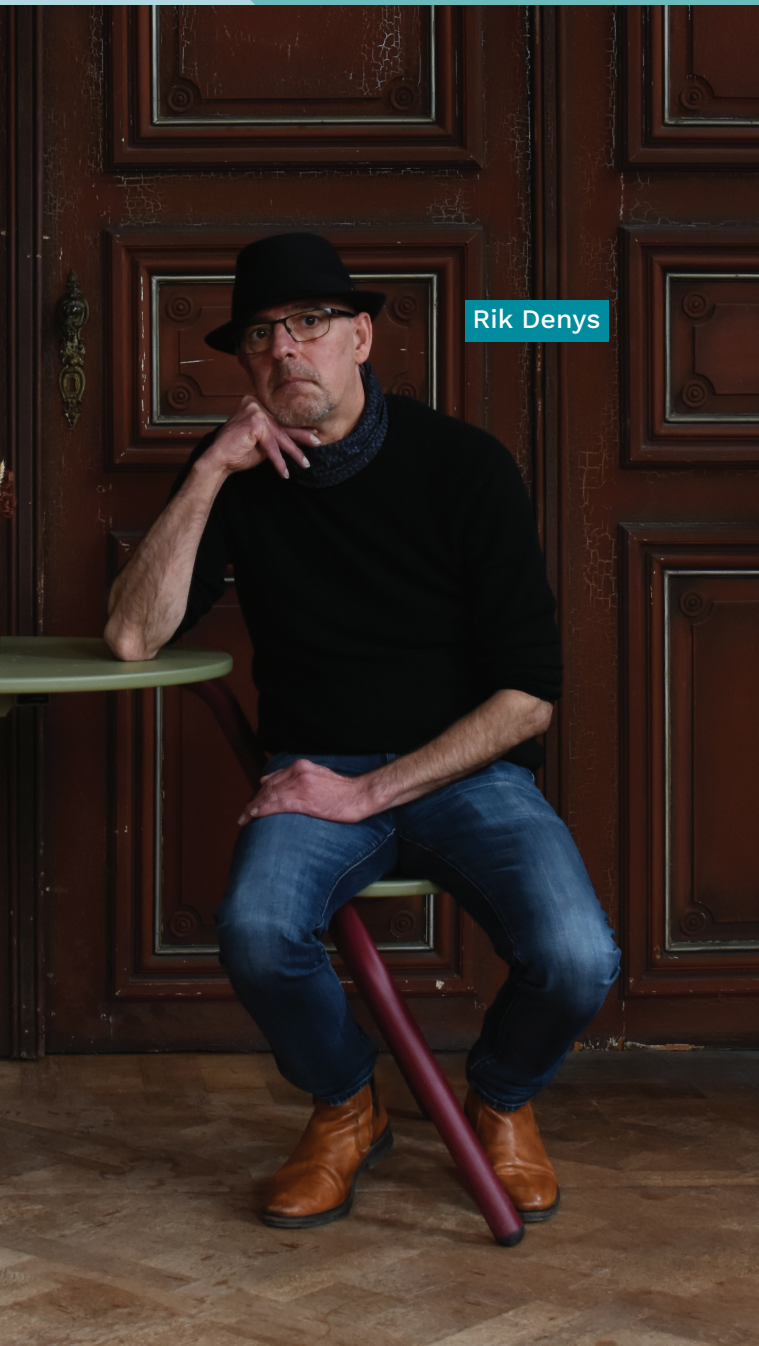
Fuad: Ik ben in 2018 naar België gekomen. Ik woon in de Bellewijk samen met mijn vrouw en 5 kinderen: Hala, Mohamed, Mustafa, Murat en Hanin. De 2 oudste kinderen zitten al in het middelbaar, de 3 jongste in De Torteltuin.



Rik: Ik woon ook in Poperinge, samen met mijn vrouw. Onze 2 kinderen zijn al student, ze kozen beiden een sociale richting: Bram maatschappelijk werk en Emma sociologie.

Rik: Hoe ben jij bij De Lovie vzw terechtgekomen, Fuad?

Fuad: In Syrië werkte ik in een groot naaiatelier, eerder een fabriek waar heel veel kledij werd gemaakt. In België zijn er niet veel dergelijke jobs meer, zeker niet in de regio. Ik was blij hier in de naaikamer en de wasserij aan de slag te kunnen. Ook strijken doe ik graag. Als kind wou ik graag politieagent worden, net als mijn papa. Maar ik was pas negen jaar toen hij plots stierf aan een hartaanval. Daarop moest ik de school verlaten en gaan werken: eerst in een kleine fabriek, later dus in een grote.



Rik Denys

Fuad: En jij, Rik?

Rik: Ik werk hier al sinds 1988. Het was mijn vader die zei: 'Waarom solliciteer je niet eens in De Lovie?' Dat was niet meteen wat ik voor ogen had, maar ik voelde mij direct thuis. Ik startte in Zonhove. Die leefgroep bestaat niet meer, ook het gebouw staat er niet meer. Maar de bewoners van toen kennen mij nog steeds, zelfs na 30 jaar.

Fuad vraagt of hij even een spraakbericht mag inspreken en door zijn smartphone laten vertalen via Google Translate. Amper een paar seconden later horen wij een computerstem zeggen: 'Hartelijk dank, ik ben blij hier bij jullie te zitten'.

Ook Rik beaamt: Ik waardeer het als mensen mij nemen zoals ik ben. Dat is niet altijd gemakkelijk.

Spreken zal ik nooit meer kunnen. Enkel thuis praat ik, heel zachtjes. Mijn vrouw en kinderen begrijpen mij. In mijn hoofd werkt alles prima, maar de woorden naar buiten brengen vraagt veel inspanning. Alsof ze van heel diep moeten komen. Maar ik kijk graag naar wat ik wel nog kan: muziek maken bijvoorbeeld. Via Ricky!Boy maak ik mensen deelgenoot van mijn gedachten en gevoelens. Ook gitaar spelen gaat goed.

Fuad: Mohamed speelt ook gitaar. En Hala viool. Zelf luister ik ook heel veel naar muziek.

Op de vraag welke muziek, laat Fuad ons de melancholische stem van Fairuz horen met het nummer 'Rajeen Ya Hawa' wat zoveel betekent als 'We komen terug, we komen terug'.

Fuad: Rik kan niet meer spreken, bij mij hapert mijn geheugen. De oorlog in Syrië is altijd in mijn gedachten. Ik heb teveel mensen zien sterven. Ik heb veel familie achtergelaten. Ik droom ervan ooit terug naar Syrië te gaan. Maar zolang Assad aan de macht is, vrees ik voor mijn leven.

Of iemand nog een laatste boodschap heeft voor de Antennelezers?

De Google Translate stem vertaalt uit het Arabisch: 'Ik hou van al mijn collega's.'

Voor de geïnteresseerde muzikliefhebbers: naast zelfgecomponeerde muziek deelt Ricky!Boy ook afspeellijsten op Spotify onder de noemer 'Top of the Pops'.

Birgit Provoost